

தேவனுடைய கவனத்தைப்

பெறுவது எவ்வாறு

[3:40-66]

தேவன் உங்களைக் கவனிப்பதில்லை என்று நீங்கள் எப்போதாவது நினைத்தது உண்டா? தேவனுடைய கவனத்தை நீங்கள் பெறக்கூடாதபடி நீங்கள் காணமுடியாத அளவுக்கு அவர் மிகவும் தொலைவாயிருப்பதாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றாரா? ஒருவேளை சில வேளைகளில் நீங்கள், காற்றினால் அலைக்கழிக்கப்படும் குன்றின் உச்சியில் உள்ளதும், காற்று, மழை, பனி மற்றும் பனிக்கட்டி ஆகியவற்றால் தொடர்ந்து அற்றலைக்கப் படுவதுமான தனிமரம் போன்று உங்களை உணர்ந்திருக்கலாம். சில வேளைகளில் சுமைகள் உங்களைத் தரைவரைக்கும் குனியச் செய்து, நீங்கள் முறிந்துபோய்விடுவீர்களோ என்று உங்களை அச்சுறுத்தலாம். நீங்கள் வேருடன் பிடுங்கப்படாது, இன்னும் எவ்வளவு அதிக சுமையைத் தாங்க முடியும் என்று திகைப்படையலாம்.

தேவன் ஏன் சிலவற்றைச் செய்வதில்லை? நீங்கள் வேதனையில் இருப்பதை அவரால் காணமுடியாதா? உங்களுக்கு நடக்கின்றவைபற்றி அவர் அக்கறை செலுத்துவதில்லையா? எரேமியா, யூதா மக்களுடைய வேதனையைக் கண்டு தமது சொந்த வேதனையை அனுபவித்தபோது, இதேவிதமான சிந்தனைகளையே கொண்டிருக்க வேண்டும். சிலவேளைகளில் அவர் பன்மையிலும் மற்றும் சிலவேளைகளில் அவர் ஒருமையிலும் பேசினார். வேதனையின் இந்த வெளிப்பாடுகள் தனிமையில் துன்புறுபவருடையவைகளாய் இருப்பதில்லை. அவரது தனிப்பட்ட பெருந்துன்பம், நாடுமுழுவதின் பெருந்துன்பத்தைப் பிரதிபலித்தது. தனிப்பட்ட சலுகை பெற யூதா மக்கள் தகுதியானவர்கள் அல்ல என்பதை அவர் அறிந்து இருந்தார், ஆனால் தேவன் இரக்கம் நிறைந்தவராக, தையயுள்ளவராக இருக்கின்றார் என்பதையும் அவர் அறிந்திருந்தார்.

புலம்பல் புத்தகத்தின் இந்தப் பகுதியில் எரேமியா, மக்கள் தேவனுடைய இரக்கங்களைப் பெறுவதற்கு என்ன செய்வது அவசியமாயிருந்தது என்பதைப் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்தார். எசேக்கியேல் பின்வருமாறு கூறினார்:

“நீங்கள் துரோகம்பண்ணின உங்களுடைய எல்லாத் துரோகங்களையும் உங்கள்மேல் இராதபடிக்கு விலக்கி, உங்களுக்குப் புது

இருதயத்தையும் புது ஆவியையும் உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுங்கள், இஸ்ரவேல் வம்சத்தாரே, நீங்கள் ஏன் சாகவேண்டும்?” “மனந்திரும்புங்கள், அப்பொழுது பிழைப்பீர்கள், சாகிறவனுடைய சாவை நான் விரும்புகிறதில்லை” என்று கர்த்தராகிய ஆண்டவர் சொல்லுகிறார் (எசே. 18:31, 32).

தேவனுடைய கவனத்தைக்கவர நாம் விரும்பும்போது என்ன செய்கின்றோம்? நீங்கள் இல்லத்தை விட்டுப் புறம்பே அலைந்து திரிந்து, தேவனுக்குப் பிரியமற்ற வாழ்வின் வழியில் ஈடுபட்டிருந்தால், என்ன செய்ய வேண்டுமென்று எரேமியா வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மனந்திரும்புங்கள்

மனந்திரும்புதல் என்பது எண்ணப்போக்கிலும் செயலிலும் ஒரு மாற்றத்திற்கு வழிநடத்துகிறதான இருதயத்தில் ஏற்படும் மாற்றமாக உள்ளது. உண்மையான மனந்திரும்புதல் என்பது முற்றிலுமாக முகம் பற்றியதாக உள்ளது. எரேமியா மூன்று படிநிலைச் செயல்வகையொன்றில் இதை விளக்கியுரைத்தார்: “நாம் நம்முடைய வழிகளைச் சோதித்து ஆராய்ந்து, கர்த்தரிடத்தில் திரும்பக்கடவோம். நாம் நம்முடைய கைகளோடுங்கூட நம்முடைய இருதயத்தையும் பரலோகத்திலிருக்கிற தேவனிடத்திற்கு ஏற்றெடுக்கக்கடவோம்” (3:40, 41).

“நம்முடைய வழிகளைச் சோதித்து ஆராய்தல்” என்பது முதல் படிநிலையாக உள்ளது (வச. 40அ). நாம் மாற்றமடைவது அவசியம் என்பதை நாம் உணர்ந்தறிகின்றபோதுதான் மனந்திரும்புதல் நடைபெறுகிறது. நமது செயல்கள் மற்றும் எண்ணப்போக்குகள் ஆகியவற்றில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதின் அவசியத்தைப் புரிந்துணர்தல் என்பது ஒருக்காலும் சுலபமாயிருப்பதில்லை. நமது சிந்தனை அல்லது நடக்கையில் திருத்துதல்கள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியம் என்று ஆலோசனை கொடுக்கப்படுகிறபோதே நாம் தற்பாதுகாப்புக்காக வாதம் செய்பவர்கள் ஆக்கப்படும். இதுவே யூதா மக்களின் பிரச்சனையாக இருந்தது. அவர்கள் தங்கள் பாவம்நிறைந்த தன்மையைப் புரிந்துணர்ந்துகொள்ளவோ அல்லது தங்கள் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளவோ முடியாதிருந்தது. அவர்கள் தங்களின் வழிகளை ஆராய்வதற்குப் பதிலாக, தேவனுடைய வழியை ஆராய்ந்து அவர் நீதியற்றவர் என்று முடிவு செய்தனர். அவர்கள் செய்தியாளரான எரேமியாவை ஆராய்ந்து, அவர் விரோதியின் பக்கம் இருப்பதாக முடிவு செய்தனர். அவர்கள் தங்கள் இருதயங்களையும் வாழ்வையும் சோதித்துப் பார்த்தல் என்பது அவர்களுக்குக் கடினமானதாக இருந்தது.

நாம் தேவனுடைய வசனத்தின் வெளிச்சத்தில் நம்மையே ஒரு நீண்ட பார்வை பார்த்தல் என்பதை மேற்கொள்ள வேண்டியதாக உள்ளது. அவருடைய வசனமானது ஒருவரின் உண்மையான சாயலைப் பிரதிபலிக்கிற கண்ணாடி போன்றுள்ளது (யாக். 1:21-25). தேவனுடைய வசனத்தின் மூலமாக நாம், தேவன் நம்மைக் காண்பது போலவே காணுகின்றோம். நாம் யாவரும் மூன்று சாயல்களைக் கொண்டு இருக்

கின்றோம்: ஒன்று நமக்குள் நாம் கொண்டுள்ளதாகவும், இன்னொன்று நம்மைப் பற்றிப் பிறர் கொண்டுள்ளதாகவும், இன்னும் ஒன்று தேவன் நம்மைப் பற்றிக் கொண்டுள்ளதாகவும் உள்ளது. நம்மையே நாம் காணுகின்ற வழியானது தேவன் நம்மைக் காணும் வழியாக இராது. மற்றவர்கள் நம்மை நாம் காண்பது போலவே காணவேண்டும் என்ற அவசியம் இருப்பதில்லை. தேவன் நம்மைக் காணுகின்ற சாயல்தான் நமது உண்மையான ஒரே சாயலாக உள்ளது. தேவனுடைய கண்களின் மூலம் நம்மையே நாம் காண்பதற்கு அவருடைய வசனத்தைத் தீவிரமாகப் படிப்பது அவசியமாகிறது.

“சோதித்து” என்ற வார்த்தையானது “தேவவசனமாகிய ஆவியின் பட்டயத்தை” (எபே. 6:17) பயன்படுத்தி நமக்குள்ளாக ஆராய்ந்து பார்த்தலின் அவசியத்தைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. நாம் மற்ற மக்களுடன் நம்மை ஒப்பிடுகின்றபோது, பூரணத்துவமற்ற மாதிரிகளைப் பயன்படுத்துகின்ற காரணத்தினால் தவறான வாசித்தல்களைப் பெறுகின்றோம். தேவனுடைய வசனமானது, தேவனுடைய பூரணமான மாதிரியான இயேசுவுடன் நம்மை ஒப்பிடுகிறது: “கிறிஸ்து இயேசுவிருந்த சிந்தையே உங்களிலும் இருக்கக்கூடவது” (பிலி. 2:5). நாம் கிறிஸ்துவின் மீது நமது கண்களை வைத்து, நமது வாழ்வை அவருடைய வாழ்வுபோல் காணச் செய்ய முயற்சிக்கின்றபோது, நாம், “கர்த்தருடைய மகிமையைக் கண்ணாடியிலே காண்கிறதுபோலக் கண்டு, ஆவியாயிருக்கிற கர்த்தரால் அந்தச் சாயலாகத்தானே மகிமையின்மேல் மகிமையடைந்து மறுரூபப் படுகிறோம்” (2 கொரி. 3:18).

“கர்த்தரிடத்தில் திரும்புதல்” (வச. 40ஆ) என்பது மனந்திரும்புதலை நோக்கிய இரண்டாம் படிநிலையாக உள்ளது. பல ஆண்டுகளாகத் தேவன், தம்மிடமாய் மக்கள் திரும்பி வரவேண்டும் என்று கூறு வதற்கு, அவர்களிடத்திற்கு ஏசாயா மற்றும் எரேமியா போன்ற மனிதர்களை அனுப்பியிருந்தார். இஸ்ரவேல் மக்களோ எச்சரிக்கைகளை மதியாது தங்களின் தவறான திசையில் தொடர்ந்து முன்சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கர்த்தரை விட்டு விலகியிருந்த உண்மையை மறுத்து, தீர்க்கதரிசிகளைப் பித்துப்பிடித்த வெறியர்கள் என்று கருதினர்! தவறாக வழிநடத்தப்பட்ட தங்களின் வழிகளினுடைய விளைவுகளை அனுபவித்த பின்புதான் அவர்கள் தங்களைப் பரிசோதிக்க வேண்டிய அவசியம் பற்றி உணர்ந்தறிந்து, தேவனிடத்திற்குத் திரும்பினார்கள். கர்த்தரிடத்திற்குத் திரும்புதல் என்பது மனந்திரும்புதலின் செய்கையாக உள்ளது.

ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை நோக்கிய சாலையில் பின்பற்றிச் செல்லுதல் என்பது சிலவேளைகளில், முற்றிலும் பின்னோக்கித் திரும்பி நாம் விலகி வந்த இடத்திற்கு மீண்டும் திரும்பிச்செல்லுதல் என்பதை அர்த்தப்படுகிறது. சாத்தான் எப்போதுமே நீதியின் பாதைவழியில் நின்றுகொண்டு, அதிக உணர்வெழுச்சியூட்டுவதாகவும் அதிகம் நிறைவேறுவதாகவும் மாயத் தோற்றம் கொண்ட ஒரு பாதைக்கு நம்மை விலக்கிச் செலுத்துவதற்கு மயக்கிக்கொண்டிருக்கின்றான். உணர்ந்து அறியப்பட்ட நமது தேவை களுக்கு இசைந்த வகையில் எவற்றை வாக்குறுதி அளிக்க வேண்டும்

என்பதை அவன் எப்போதுமே அறிந்திருக்கின்றான். நாம் பெரும்பாலும், நல்ல விசுவாசத்தில், தவறான பாதையானது தேவன் நாம் செல்லும்படி விரும்புகின்ற பாதை என்று நினைத்து அதில் பயணத்தை மேற்கொள்கின்றோம். பிற்பாடு நமது தவறுகளை நாம் உணர்ந்து அறிந்தாலும், நாம் திரும்பி வரமுடியாத அளவுக்குத் தொலைவாகச் செல்வோம் என்று சாத்தான் நம்பிக்கையாக இருக்கின்றான். கர்த்தரிடத்திற்குத் திரும்புதல் என்பது மாத்திரமே ஒரே தீர்வாக உள்ளது. அதற்கு என்ன விலையானாலும், அது விலகிச் சென்றுள்ளதிலேயே நிலைத்திருத்தலுக்குச் செலுத்தும் விலையைவிட அதிகமானதாக இராது.

“நாம் நம்முடைய கைகளோடுங்கூட நம்முடைய இருதயத்தையும் பரலோகத்திலிருக்கிற தேவனிடத்திற்கு ஏற்றெடுக்கக்கூடவோம்” (வச. 41) என்பது மூன்றாம் படிநிலையாக உள்ளது. R. K. ஹாரிசன் என்பவர், ஒரு மாற்று வாசிப்பு அதிகம் மிகச் சரியானதாக இருக்கும் என்று ஆலோசனை தெரிவித்தார்: “நமது கைகளையல்ல, ஆனால் நமது இருதயங்களை ஏற்றெடுப்போம்.”¹ தேவனுடைய மக்கள், ஆராதனையின் சடங்காச்சார (அங்க) அசைவுகளைச் சரியாகச் செய்தனர் - இவற்றை அவர்கள் மற்ற தேவர்களுக்கும் மற்றும் யெகோவாவுக்கும் செய்திருக்கலாம் - ஆனால் அதில் அவர்கள் இருதயம் இருந்ததில்லை. சரியான இயக்கங்களைச் செய்து அவர்கள் தங்களை கைகளை ஏற்றெடுத்ததிலும், சரியான வார்த்தைகளைச் சொல்வதிலும் அவர்கள் சிறந்து விளங்கியிருக்கலாம், ஆனால் அவர்கள் தங்கள் இருதயங்களைத் தேவனிடத்தில் ஏற்றெடுப்பதில் சிறந்து விளங்கவில்லை. தேவனுடைய சொந்த மக்கள் தங்கள் இருதயங்களையும் கைகளையும் மற்ற தேவர்களிடத்தில் ஏற்றெடுத்தனர்; அது உண்மையான தேவனை நோக்கித்திரும்பி அவர்கள் தங்கள் இருதயங்களையும் கைகளையும் ஏற்றெடுக்க வேண்டிய காலமாக இருந்தது.

அவர்கள் வணங்கியிருந்த விக்கிரகத் தெய்வங்களின் ஜனங்களிடம் அவர்களைத் தேவன் ஒப்புவித்திருந்தார், ஆனால் அந்தத் தெய்வங்கள் அவர்களுக்கு உதவ இயலாதிருந்தது. கடைசியில், அதை அவர்கள் உணர்ந்து அறிந்தனர். தேவனை நோக்கித்திரும்பி இருதயங்களையும் கைகளையும் ஏற்றெடுத்தல் என்பது எண்ணப்போக்கு மற்றும் செயல் ஆகிய இரண்டையும் ஆலோசனையாகத் தெரிவிக்கிறது. நமது இருதயங்களைக் கொண்டு நாம் விசுவாசிக்கின்றோம் (ரோம. 10:10), மற்றும் நமது கைகளைக் கொண்டு நாம் சேவிக்கின்றோம்.

ஜெபியுங்கள்

இயேசு தமது சீஷர்களுக்கு ஒரு உதாரணம் கொடுத்து ஜெபிக்கக் கற்றுத்தந்ததுபோலவே (மத். 6:9-13) எரேமியாவும் மக்களை ஜெபிக்கும்படி வற்புறுத்தி அதை எவ்வாறு செய்வது என்பதற்கு ஒரு உதாரணத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார்:

நாங்கள் துரோகஞ்செய்து, கலகம்பண்ணினோம், ஆகையால் தேவரீர் மன்னியாதிருந்தீர். தேவரீர் கோபத்தால் மூடிக்கொண்டு,

எங்களைத் தப்பவிடாமல் பின்தொடர்ந்து கொன்றீர். ஜெபம் உட்பிரவேசிக்கக்கூடாதபடிக்கு உம்மை மேகத்தால் மூடிக்கொண்டீர். ஜனங்களுக்குள்ளே எங்களைக் குப்பையும் அருவருப்பு மாக்கினீர். எங்கள் பகைஞர் எல்லாரும் எங்களுக்கு விரோதமாய்த் தங்கள் வாயைத் திறந்தார்கள். திகிலும் படுகுழியும் பாழ்க்கடிப்பும் சங்காரமும் எங்களுக்கு நேரிட்டது (3:42-47).

இவ்விடத்தில் தரப்பட்டுள்ள மாதிரியை நீங்கள் எவ்வாறு பின்பற்ற இயலும்? முதலாவது, உங்கள் அக்கிரமங்களையும் கலகத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளுங்கள் (வச. 42அ). ஆவிக்குரிய புதுப்பித்தலானது தேவனுக்கு முன்பாக அசத்தத்தை ஒப்புக்கொள்வதுடனேயே தொடங்குகிறது. யூதா மக்கள் தங்களைச் சுற்றிலும் இருந்த மற்ற இனத்தவருடன் கலப்புத் திருமணம் செய்ததில் அவர்களின் கலகம் பற்றி எஸ்றா அறிந்தபோது, அவர் முழுந்தாள்படியிட்டு, தேவனுக்கு முன்பாகத் தமது கைகளை விரித்து மக்களின் பாவங்களை அறிக்கையிட்டு, அவர்களுக்குக் கர்த்தர் எவ்வளவு தயை செலுத்தினார் என்பதை ஒப்புக் கொண்டார் (எஸ்றா 9:5-15). பிற்பாடு நெகேமியா, தேவனுடைய மகத்துவத்தின் மாபெருந்தன்மையைப் பற்றி ஒப்புதல் அளித்து, அவருக்கு முன்பாக மக்களின் சீரழிந்த தன்மையை அறிக்கையிட்டு இதே போன்றதொரு ஜெபத்தை ஜெபித்தார் (நெகே. 1:5-11). வல்லமை நிறைந்த ஜெபமானது தேவன் எல்லாமுமாக இருக்கின்றார் என்றும் தேவனின்றி மனிதன் ஒன்றுமில்லை என்றும் ஒப்புக்கொள்கிறது.

இரண்டாவது, உங்கள் அக்கிரமங்களே நீங்கள் தேவனிடத்திலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு - அதாவது தேவன் உங்கள் பாவத்தை மன்னிக்காத நிலையில் இருப்பதற்கு - காரணம் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுங்கள் (வச. 42ஆ). எவரொருவரும் தப்புவிக்கப்படாத வரையில் தேவகோபமானது குற்றமிழைத்தவர்களைத் தொடர்ந்து செல்லுகிறது (வச. 43). பரலோகத்துடனான உங்கள் செய்தித்தொடர்பு கம்பிகள், உங்களைத் தேவனிடமிருந்து கனத்த மேகம் ஒன்று பிரித்துள்ளது போல் தடை செய்யப்பட்டு இருக்கிறதா (வச. 44)? உங்கள் அயலகத்தார்களும் நண்பர்களும் நீங்கள் ஒரு குப்பை என்பதுபோல் நினைத்து உங்களைப் பற்றிப் பேசியிருக்கின்றனரா (வசனங்கள் 45, 46)? எல்லா வகையிலும் - பாவத்தின் காரணமாக - கலக்கம் உங்களை மேற்கொள்ளும்போது மற்றும் அழிவு உங்கள்மீது விழுந்துள்ளபோது (வச. 47) நீங்கள் முன்பு ஒருக்காலும் ஜெபித்திராத வகையில் ஜெபிக்க வேண்டும் என்பதே தீர்வாக உள்ளது.

அழுங்கள்

எரேமியா ஜெபிக்கையில் அவர் அழுதார். அவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

என் ஜனமாகிய குமாரத்தி அடைந்த கேட்டினிமித்தம் என் கண்களிலிருந்து நீர்க்கால்கள் பாய்கிறது. கர்த்தர் பரலோகத்திலிருந்து நோக்கிப்பார்க்கும்படும், என் கண் இடைவிடாமல் ஓய்வின்றிச்

சொரிகிறது. என் நகரத்தினுடைய குமாரத்திகள் அனைவரின் நிமித்தமும், என் கண் என் ஆத்துமாவுக்கு நோவுண்டாக்குகிறது. முகாந்தரம் இல்லாமல் என்னைப் பகைக்கிறவர்கள் என்னை ஒரு பட்சியைப்போல வேட்டையாடினார்கள். காவற்கிடங்கிலே என் பிராணனை ஒடுக்கி, என்மீதில் கல்லை வைத்தார்கள். தண்ணீர் என் தலையின்மேல் புரண்டது, “நாசமானேன்” என்றேன் (3:48-54).

அழுகையுடன் ஜெபியுங்கள் (வசனங்கள் 48-50)! நீங்கள் விரும்பியதைப் பெறுவதற்கென்று வடிவமைக்கப்பட்ட செயற்கையான கண்ணீரை (நீலிக்கண்ணீரை) வடிக்க வேண்டாம். வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்ட சவஅடக்கப் புலம்புபவர்களின் உரத்த சத்தத்தைத் தேவன் விரும்புகிறதில்லை, ஆனால் அவர் பாவம் பற்றி இருதயத்தில் உணரப்பட்ட கசப்புணர்வினால் வரும் உண்மையான கண்ணீரையே விரும்புகின்றார். அழுகின்ற தீர்க்கதரிசியாக இருந்த எரேமியா, யூதாவுக்கு பின்பற்றக்கூடிய ஒரு உதாரணமானார். தேவனுடைய மக்களின் அழிவினிமித்தம் அவரது (எரேமியாவின்) கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடிற்று. எருசலேமின் பேரழிவு பற்றி அவர் எவ்வாறு உணர்ந்தார் என்பதைக் குறிப்பிடப் போதுமான அளவு கண்ணீர்விட்டு அழ அவரால் இயலாதிருந்தது. இவைகள் அவர்களின் அழிவிற்காக வருத்தப்பட்டுச் சிந்திய கண்ணீராகவும் மட்டுமின்றி அந்த அழிவிற்குக் காரணமாக இருந்த ஒழுக்கீதியான சீர்அழிவிற்காக துக்கப்பட்டுச் சிந்திய கண்ணீராகவும் இருந்தது.

உங்களைக் கண்ணீர்விடச் செய்வது எது? வாழ்வானது தலைகீழாகத் திரும்பி விடுகிறது அல்லவா? நாம் நம்மைக் கவலைப்படுத்தக் கூடாத சிறிய பிரச்சனைகளைப் பற்றி அழுகின்றோம், நமக்குக் கண்ணீரைக் கொண்டு வரவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றிச் சிரிக்கின்றோம். நமது பாவங்களும் உலகத்தின் பாவங்களும் நாம் அழுவதற்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும். தேவன் பரலோகத்தில் இருந்து கீழே கவனித்துப் பார்த்து, நமது நொறுங்கிய மற்றும் நறுங்கிய இருதயங்களைக் கண்ணோக்கி, காயப்பட்ட நமது ஆத்துமாக்களுக்குக் குணமாக்குதலைக் கொண்டுவரத் தொடங்கும் வரைக்கும் கண்ணீர் வடிதல் நிறுத்தப்படக்கூடாது.

“நீதி ஜனத்தை உயர்த்தும்: பாவமோ எந்த ஜனத்துக்கும் இகழ்ச்சி” (நீதி. 14:34). ஒரு நாட்டின் மக்கள் தாங்களே தங்களுக்குச் சொந்தமான தெய்வங்களைத் தாங்கள் தேர்ந்துகொள்ள முடியும் என்றும் தங்கள் இஷ்டப்படியெல்லாம் செய்யமுடியும் என்று நினைக்கும் அளவுக்கு ஆணவம் உள்ளவர்கள் ஆகின்றபோதும், அந்த நாடு தேவனுடைய விஷயத்தில் சிரமம் அடைகிறது. சுயாதீனம் என்பது நாம் விரும்பியவாறு செய்யும் சலுகையைக் கொண்டுள்ளோம் என்று ஒருக்காலும் அர்த்தப் படுவதில்லை; உண்மையான சுயாதீனம் என்பது சரியானது எது என்று தேர்ந்துகொள்ளக் கூடியவர்களாய் இருத்தல் என்றே அர்த்தப்படுகிறது. சரியானது எது என்பது பற்றிய மேம்போக்கான முடிவுகள் சுயாதீனத்தை இழக்கச் செய்வதாகிவிடும், ஏனென்றால் மனித முடிவானது சுயநலமுள்ளதாக, சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளை நோக்கிச் சாய்வதாக

உள்ளது. தேவனுடைய வழியை நாடி அதன்படி வாழ்தல் என்பதே நீதியாக உள்ளது. தேவனுடன் நடப்பதற்கான நமது மனிதரீதியான முயற்சிகள் தவறுகின்றவைகளாக உள்ளன, ஆனால் தேவன் தமது முகத்தைத் தேடும் ஒரு மக்களினத்தாரிடத்தில் கிரியை செய்து அவர்களை மேன்மையடையச் செய்ய முடியும்.

தேவனுக்கேற்ற துக்கமானது சுத்திகரிப்பையும் ஆத்துமாவின் வேதனையை நீக்குதலையும் கொண்டுவருகிறது (வச. 51). கண்கள் பற்றிக்கொண்டுள்ள விஷயத்தினால் துக்கம் உண்டாக்கப்பட்டது என்றால், கண்களினால் உண்டாக்கப்படும் துக்கத்தின் கண்ணீராவது ஆத்துமாவைக் கழுவிச் சுத்திகரிக்கும் செயல்விளைவு ஒன்றைக் கொண்டிருக்க முடியும். கண்கள் ஆத்துமாவின் துன்புறுதலைப் பிரதிபலித்து வெளிப்படுத்துகின்றன. கண்கள் என்பவை, மனஸ்தாபப்படாதிருத்தலின் குளிர்ந்த முரட்டுத் தன்மை, அல்லது துக்கம் மற்றும் மனந்திரும்புதல் ஆகியவற்றைக் கொண்ட மென்மையான இருதயத்தின் தன்மை ஆகிய இரண்டையும் வெளிப்படுத்த முடியும். குற்றத்தினாலும் பாவச் சமையினாலும் முறிக்கப்பட்ட மென்மையான இருதயமானது தேவனால் குணப்படுத்தப்பட முடியும்.

துக்கமானது நம்மை நமது உணர்வுகளுக்குக் கொண்டுவரக் கூடும். பாவம் என்பது உண்மைத் தன்மையை மறைக்கும் திறன் கொண்டுள்ளது; அது உண்மையான உலகத்தை நம்மிலிருந்து எடுத்துப்போட்டுவிட்டு ஒரு மாய உலகத்தை நமக்குள் படைக்கக் கூடும். இவ்வசனங்களில் எரேமியா, பாவத்தினால் மூடப்பட்ட ஆத்துமாவின் உண்மை நிலையை வெளிப்படுத்தினார்.

வச. 52ல் அவர் தமது விரோதிகள் தம்மை வெறுப்பதற்குக் காரணம் எதுவும் இல்லாதிருந்தும், அவர்கள் தம்மை, ஒரு பறவையைப் போல் வேட்டையாடினர் என்று புலம்பியிருந்தார். அவர் தமது சொந்த சூழ்நிலைகளைப் பற்றிப் பேசினார் என்பது தெளிவு. யூதா மற்றும் எருசலேமுக்கு நேரிட்டவைகளுக்கு எரேமியா காரணமாய் இருந்திருக்க வில்லை. அவர்களிடத்தில் அவர் சத்தியத்தைக் கூறியிருந்தார். அவர்களுடைய வாழ்வைக் காப்பதற்கு அவர் முயற்சி செய்திருந்தார், ஆனால் அவர்கள் செய்தியைக் கவனிப்பதற்கு மாறாகச் செய்தியாளரை ஒழித்துக் கட்ட முயற்சி செய்தனர். அவர்கள் தம்மை நடத்திய விதம்குறித்து அவர்களுக்கு அவர் நினைவூட்டி, தாம் அதை எவ்வாறு கையாளவேண்டியிருந்தது என்றும் அவர்களுக்குக் காண்பித்தார் - அவர் தேவனை அழைத்ததின்மூலம் இதைச் செய்தார். நாடானது உணர்வு பெற்றிருக்கும் என்றால், மக்கள் தங்கள் தவறுகளை உணர்ந்து, தேவனிடத்திற்குத் திரும்பினால், அவர்கள் துக்கத்திலிருந்து விடுதலையாகிப் புகலிடத்தைக் கண்டறிந்திருப்பார்கள். நாடானது எரேமியாவை அநியாயமாக நடத்திற்று, ஆனால் தேவன் யூதாவை அழிப்பதற்கு நியாயமான காரணத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

உளையான (சேறு நிறைந்த) துரவில் இந்தத் தீர்க்கதரிசியின் அனுபவமானது (எரே. 38:6-13), வச. 53 மற்றும் 54ல் உள்ள ஒப்புமைகளைப் பயன்படுத்துதலைக் கொண்டு வந்திருக்கலாம், ஆனால் இந்தப்பகுதி

யானது, முழு நாட்டவராலும் அனுபவிக்கப்பட்ட துக்கத்தையும் அடையாளத்துவமாக விவரிக்கிறது. யூதாவை அண்மித்திருந்த மரணம் என்பது, ஒரு குழிக்குள் அல்லது கல்லினால் மூடப்பட்ட கல்லறைக்குள் எறியப்படுதல் என்ற வரைவளவுரீதியாக விவரிக்கப்படுகிறது. நாம் கல்லறைத் தோட்டம் ஒன்றில் குறிக்கற்களால் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட கல்லறைகள் இருக்கும் நிலையை அல்லது தலைக்குமேல் தண்ணீர் பெருகுவதினால் சித்தரிக்கப்படும் மூழ்குகின்ற சூழ்நிலையையும், வாழ்விலிருந்து துண்டிக்கப்படும் நிலையையும் சித்தரித்துக் கொள்ள முடியும். எரேமியாவின் வார்த்தைகள் பாவத்தினால் ஏற்படும் விளைவுகளை மிகச் சரியாகச் சித்தரிக்கின்றன. வேதவசனத்தின் வேறொரு இடத்தில், பாவத்தின் விளைவு “மரணம்” என்றும் (ரோம. 6:23), தேவனிடத்தில் இருந்து பிரிக்கப்படுதல் (ஏசா. 59:2) என்றும் விவரிக்கப் பட்டுள்ளது. அழிவிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தவர்களிடம் அவர்களின் நடத்தை குறித்து உண்மையான வருத்தத்தைக் காண்பிக்கும்படி தீர்க்கதரிசி வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் தங்களின் நிலையையும், தேவனுடன் அவர்கள் எவ்விடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் புரிந்து கொள்வதற்கு அவர் உதவினார்.

லூக்கா 15:11-24ல், குடும்பச் சொத்தில் தனக்குச் சேரவேண்டிய பாகத்தை எடுத்துக்கொண்டு தூரதேசத்திற்குச் சென்று, அந்தப்பணம் தீரும்வரைக்கும் பாவம் நிறைந்த சந்தோஷ வாழ்வை வாழ்ந்த ஒரு மகனைப் பற்றிய உவமை ஒன்றை இயேசு கூறினார். அவன் பன்றிகளை மேய்ப்பவனாக வேலையில் அமர்த்தப்படும் அளவுக்குப் பாவச்சேற்றில் புரண்டபோதுதான் தனது உணர்வை அடைந்தான். தான் பாவம் செய்ததையும், இனியும் தனது தந்தைக்கு மகனாயிருக்கத் தகுதியற்ற தனது நிலையையும் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாரான நிலையில் அவன் தனது தந்தையின் வயல்களில் ஒரு வேலைக்காரனாக இருக்கும்படிக்கு இல்லம் செல்லத் திரும்பினான். அவன் வருவதை அவனது தந்தை கண்டபோது, அவர் அவனைச் சந்திப்பதற்காக ஓடோடிச் சென்று, அவனைத் தழுவிக்கொண்டு, அவனுக்குச் சுத்தமான உடைகளை உடுத்துவித்து, அவனது கையில் ஒரு மோதிரத்தை அணிவித்தார். அந்தத் தந்தை, காணாமற்போயிருந்த தமது மகன் இல்லம் திரும்பியதில் தமக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை ஒவ்வொருவருக்கும் அறிவித்தார். கொண்டாடுவதற்கு ஒரு விருந்தை அவர் திட்டமிட்டார். அந்தத் தந்தை, இழந்து போகப்பட்ட தமது குமாரர்களும் குமாரத்திகளும் இல்லம் திரும்பும்போது அவர்களை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கும் தேவனைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றார்.

உங்களைத் தேவனுடைய இரக்கங்களின்

மீது கிடத்துங்கள்

அடுத்ததாக எரேமியா தேவனுடைய இரக்கத்திற்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார்:

மகா ஆழமான கிடங்கிலிருந்து, கர்த்தாவே, உம்முடைய நாமத்தைப்பற்றிக் கூப்பிட்டேன். என் சத்தத்தைக் கேட்டீர், “என் பெருமூச்சுக்கும் என் கூப்பிடுதலுக்கும் உமது செவியை அடைத்துக் கொள்ளாதேயும்.” நான் உம்மை நோக்கிக் கூப்பிட்ட நாளிலே நீர் அணுகி: “பயப்படாதே என்றீர்!” ஆண்டவரே, என் ஆத்துமாவின் வழக்கை நடத்தினீர், என் பிராணனை மீட்டுக்கொண்டீர். கர்த்தாவே, எனக்கு உண்டான அநியாயத்தைக் கண்டீர், என் நியாயத்தைத் தீரும். அவர்களுடைய எல்லாக் குரோதத்தையும், அவர்கள் எனக்கு விரோதமாக நினைத்த எல்லா நினைவுகளையும் கண்டீர். கர்த்தாவே, அவர்கள் நிந்திக்கும் நிந்தையையும், அவர்கள் எனக்கு விரோதமாய் நினைத்த எல்லா நினைவுகளையும் எனக்கு விரோதமாய் எழும்பினவர்களின் வாய்மொழிகளையும், அவர்கள் நான்முழுதும் எனக்கு விரோதமாய் யோசிக்கும் யோசனைகளையும் கேட்டீர். அவர்கள் உட்கார்ந்திருப்பதையும் அவர்கள் எழுந்திருப்பதையும் நோக்கிப் பாடும், நான் அவர்களுடைய பாடலாயிருக்கிறேன். கர்த்தாவே, அவர்கள் கைகள் செய்த கிரியைகளுக்குத்தக்கதாக அவர்களுக்குப் பலன் அளிப்பீர். அவர்களுக்கு இருதய வேதனையைக் கொடுப்பீர், உம்முடைய சாபம் அவர்கள்மேல் இருக்கும். கோபமாய் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து கர்த்தருடைய வானங்களின் கீழ் இராதபடிக்கு அவர்களை அழித்துவிடுவீர்! (3:55-66).

நீங்கள் எவ்வளவு தாழ்ந்த நிலையில் இருந்தாலும், தேவன் உங்கள் ஜெபத்தைக் கேட்க முடியும் (வசனங்கள் 55, 56). அது நற்செய்தியாக உள்ளது. சிலவேளைகளில் நாம் நற்செய்தியை ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதற்கு முன்பு மோசமான செய்தியைக் கேள்விப்பட வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது. பாவம் என்பது நம்மைப் பெரும் வருத்தத்தின் ஆழங்களுக்குக் கீழே எடுத்துச் செல்லுகிறது, குப்பைக் குழியின் ஆழத்திற்கு நம்மை எடுத்துச் செல்லுகிறது என்பது மோசமான செய்தியாக உள்ளது. அந்தக் குழியிலிருந்து மனஸ்தாபப்படுகிற கதறுதல் வருகிறது, அந்தக் கதறுதலைத் தேவன் கேட்கின்றார். யோனா, கடலின் ஆழத்தில் இருந்த மீனின் வயிற்றினுள் இருந்துகொண்டு கதறியதைத் தேவன் கேட்டார் (யோனா 2:2). ஆரோகணப் பாடல்கள் ஒன்றில் இஸ்ரவேல் தன்னைக் கேட்கும்படி தேவனை அழைத்தது: “கர்த்தாவே, ஆழங்களிலிருந்து உம்மை நோக்கிக் கூப்பிடுகிறேன்” (சங். 130:1). தேவன் தமது பிள்ளைகளின் கதறுதலை கேட்கின்றார்! உதவிக்கான அவர்களின் ஜெபத்திலிருந்து அவர் தமது செவியைச் திருப்பிக்கொள்ளமாட்டார். அது நற்செய்தியாக உள்ளது!

தேவன் உங்களுக்கு அருகில் வந்து உங்கள் பயத்தை அமர்த்துவார் (வச. 57). ஆழமான ஒரு குழியில் தலைக்கு மேல் ஒரு கனத்த மூடியுடன் இருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகம் அச்சுறுத்துவதாக இருக்கக் கூடிய விஷயம் எது? ஒரு சூழ்நிலை மிகவும் மோசமானதாக உள்ளது: ஒழுக்கம் மற்றும் ஆவிக்குரிய விஷயங்கள் ஆகியவற்றில் மோசம்போக்கப்பட்டதின் படுகுழியில், அவற்றிற்கு மேலாக நமது பாவங்கள் தலைக்கு மேல் குவிந்த நிலையில் இருத்தல். தேவன் நமது வேண்டுகலைக் கேட்கக் கூடாதபடிக்கும் நமக்கு உதவி செய்ய இயலாதபடிக்கும், நமது பாவத்தின் குழியானது

அவ்வளவு ஆழமாகவோ அல்லது பாவக்குவியலானது அவ்வளவு பெரிதாகவோ முடியாது. பாவம் பெருகின இடத்தில் கிருபை பெருகினது என்ற உண்மையில் (ரோம. 5:20) தேவனுடைய வல்லமையும் அன்பும் செயல்விளக்கப் படுத்தப்பட்டன. நமது அலைக்கழிக்கப்படும் வாழ்வின் புயல்களின் மீது இயேசு நடந்து வருகின்றார், அவர் “திடீர்கொள்ளுங்கள், நான் தான், பயப்படாதிருங்கள்” என்று உரக்கக் கூவுகின்றார் (மாற். 6:50ஆ).

நீங்கள் குற்றம் உள்ளவர்கள் என்று அறிந்த நிலையில் கிறிஸ்து, உங்களுக்காகப் பறிந்து பேசுகின்றவராகவும் உங்கள் மீட்பராகவும் ஆவார் (வச. 58). நீதிமன்ற அறையொன்றில் நடக்கும் காட்சியைக் கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள்: நீங்கள் குற்றம் உள்ளவராக இருக்கின்றீர்கள், அதை நீங்களே அறிந்தும் இருக்கின்றீர்கள்; உங்களுக்காக வாதாடுபவரும் அதை அறிந்திருக்கின்றார். குற்றம் செய்துள்ள நிலையில் உங்கள் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு நீதிமன்றத்தின் இரக்கத்தின்மீது உங்களைக் கிடத்துதல் என்பதே உங்களால் செய்ய முடிந்த ஒரே விஷயமாக உள்ளது- உங்களுக்காகப் பரிந்து பேசுபவர் உங்களுக்குரிய தண்டத்தை ஏற்கனவே செலுத்தி எல்லாக் குற்றச்சாட்டுகளில் இருந்தும் உங்கள் பெயரை நீக்கியிருந்தால் மட்டுமே இதுவும்கூடச் சாத்தியமாகிறது. ஒரே ஒரு பரிந்து பேசுபவர் மாத்திரமே அதைச் செய்துள்ளார்:

என் பிள்ளைகளே, நீங்கள் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு இவைகளை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன். ஒருவன் பாவஞ்செய்வானானால் நீதிபராயிருக்கிற இயேசுகிறிஸ்து நமக்காகப் பிதாவினிடத்தில் பரிந்து பேசுகிறவராயிருக்கிறார். நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்கிற கிருபாதாரபலி அவரே. நம்முடைய பாவங்களை மாத்திரம் அல்ல, சர்வலோகத்தின் பாவங்களையும் நிவிர்த்தி செய்கிற பலியாயிருக்கிறார் (1 யோவா. 2:1, 2).

கிறிஸ்து உங்கள் பாவத்தின் கூலியைச் செலுத்தியதினால் உங்களைத் தம்மிடத்தில் மீட்டுக்கொண்டபடியால், அவர் இப்போது உங்களுக்காகப் பரிந்து பேசுகின்றவராக, உங்கள் தற்காப்பு வழக்கறிஞராக இருக்க முடியும். ஆகையால் நீங்கள் உங்களுடையவர்கள் அல்ல, “... கிரயத்துக்குக் கொள்ளப்பட்டீர்களே” (1 கொரி. 6:19, 20).

அவர் உங்கள் விரோதிகளுக்கு முன்பாக உங்களை நியாயப்படுத்துவார் (வசனங்கள் 59-66). யூதா மக்கள் பாபிலோனியர்களால் சிறைப்பிடிக்கும் படிக்குத் தேவன் அனுமதித்தது ஏன் என்பதை எரேமியா அறிந்திருந்தார். தேவன் தமது மக்களை ஒருநாளிலே நியாயப்படுத்துவார் என்பதையும் அவர் அறிந்திருந்தார். தேவன் இதைச் செய்வதற்கு எவ்வளவு நாளாகும் என்பதையும் அவர் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தார். எரே. 25:11, 12ல் அவர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

“இந்தத் தேசமெல்லாம் வனாந்தரமும் பாழமாகும், இந்த ஜாதிகளோ, எழுபது வருஷமாகப் பாபிலோன் ராஜாவைச் சேவிப்பார்கள்.

“எழுபது வருஷம் நிறைவேறினபின்பு, நான் பாபிலோன்

ராஜாவினிடத்திலும், அந்த ஜாதியினிடத்திலும், கல்தேயருடைய தேசத்தினிடத்திலும், "அவர்களுடைய அக்கிரமத்தை விசாரித்து, அதை நித்திய பாழிடமாக்கி ...

மிகச் சரியாக எழுபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு, பாபிலோன் பெர்சியப் பேரரசினால் தூக்கியெறியப்பட்டது. பெர்சியாவின் அரசனாயிருந்த கோரேஸ் என்பவர், யூதா மக்கள் தங்கள் சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்பும் படியும் அங்கே அவர்கள் தங்கள் நாட்டை மறுபடியும் கட்டியெழுப்பி தேவனுக்கு ஆராதனையை மீளக்கட்டியெழுப்பிக் கொள்ளும்படியும் ஆணை பிறப்பித்தார். இது, "எரேமியாவின் வாயினாலே கர்த்தர் சொன்ன வார்த்தை நிறைவேறும்படி" நடைபெற்றது என்று எஸ்றா 1:1 கூறுகிறது.

இந்த முன்னறிவுடன் எரேமியா, யூதா தனது விரோதிகளினால் அடக்குமுறைக்கு உட்பட்டதை விவரித்தார். தேவன், அவர்களின் சூழ்ச்சிகளைக் கண்டு, இரகசியமான அவர்களின் குற்றச்சாட்டுகளையும் அவர்களின் ஏளனப் பாடல்களையும் கேட்டார் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். எரேமியாவும் யூதா மக்களும் தங்கள் விரோதிகள் தெருக்களில் பாடிய பாடல்களின் கருத்துப் பொருளாய் இருந்தனர். தேவன் அவர்களின் செய்கைக்குத் தக்கதாகப் பலனைக் கொடுப்பார், ஏனெனில் அவர் தமது இயல்பில் நீதியுள்ளவராய் இருக்கின்றார் என்பதை எரேமியா அறிந்திருந்தார். கடைசி இரண்டு வசனங்களில் அவர், தேவன் என்னத்தைச் செய்வார் என்று ஏற்கனவே அறிந்திருந்தாரோ, அதைச் செய்யும்படிக்குத் தேவனிடத்தில் வேண்டினார். ஏற்ற காலத்தில் தேவன் பாபிலோனியரை விசாரிப்பார் என்பதை மக்கள் அறிய வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.

நமக்குத் தவறு செய்கின்றவர்களைக் கூட நாம் நிந்திக்கக் கூடாது என்று அறிதலின் நிச்சயத்தை நாம் கொண்டுள்ளோம். திருப்பித் தாக்கவேண்டும் என்ற மனிதரீதியான விருப்பம் - அதாவது மனிதர் நமக்குச் செய்துள்ளபடியாகவோ அல்லது அதைவிட இன்னும் மோசமாகவோ நாம் அவர்களுக்குத் திருப்பிச் செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் - ஒரு கலகத்தை மாத்திரமே உயர்த்துவதாக இருக்கும். அநீதியாக நடத்தப்படுதலை நாம் தேவனிடத்தில் திருப்பினோம் என்றால், அவர் நம்மைக் காட்டிலும் சிறந்த முறையில் அதைக் கையாள முடியும், அவ்வாறே அவர் அதைக் கையாளுவார். நாம் விரும்பும் வேளையில் அவர் அதைச் செய்யமாட்டார், ஆனால் அதை அவர் நியாயமாகவும் நீதியாகவும் கையாளுவார். அதனால்தான் பவுல், ரோமருக்கு உபாகமம் 32:35ல் இருந்து மேற்கோள் காண்பித்துப் பின்வருமாறு போதித்தார்: "பிரியமானவர்களே, பழிவாங்குதல் எனக்குரியது, நானே பதிற்செய்வேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார் என்று எழுதியிருக்கிறபடியால், நீங்கள் பழிவாங்காமல், கோபாக்கினைக்கு இடங்கொடுங்கள்" (ரோம. 12:19).

செய்தி என்ன?

தேவனுடைய கவனத்தைப் பெறுவதற்கு நாம் ஒரு வழியைக் கொண்டுள்ளோம்: நாம் தேவன் கூறுவதைக் கவனிக்கும்போது, அவர் நாம்

கூறுவதைக் கவனிக்கிறார். தேவாலயம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட பின்பு தேவன் சாலொமோனுக்குத் தரிசனமானபோது, சாலொமோனின் ஜெபங்கள் கேட்கப்பட்டன என்று அவர் உறுதிப்படுத்தினார். சாலொமோனுக்குத் தேவன் கூறிய அறிவுறுத்தல்களில், தேவனுடைய கவனத்தை எல்லா வேளைகளிலும் பெறுவதற்கான வழியொன்று இருந்தது. தேவன், “என் நாமம் தரிக்கப்பட்ட என் ஜனங்கள் தங்களைத் தாழ்த்தி, ஜெபம்பண்ணி, என் முகத்தைத் தேடி, தங்கள் பொல்லாத வழிகளைவிட்டுத் திரும்பினால், அப்பொழுது பரலோகத்திலிருக்கிற நான் கேட்டு, அவர்கள் பாவத்தை மன்னித்து, அவர்கள் தேசத்துக்கு சேஷமத்தைக் கொடுப்பேன்” (2 நாளா. 7:14).

குறிப்பு

¹R. K. Harrison, *Jeremiah and Lamentations*, The Tyndale Old Testament Commentaries, gen. ed. D. J. Wiseman (Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1975), 228.